

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

..... Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

Δ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ παράθυρα τῆς ταβέρνας τὰ ἔχαν κλειστά. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, βλέπετε, δὲν μπορούσαν νὰ πάνε ἐπίσημα στὴν ταβέρνα. Ἡ πόρτα ὁμοῦς ἦταν μισάνοιχτη. Καὶ γιὰ τὴν πελατεία καὶ γιὰ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος, λίγο, νὰ γλεντοῦν. Τὰ κλειστά παράθυρα ἀρκοῦσαν γιὰ τὴν τάξι τῶν πραγμάτων.

Ὁ Μῆτσος ἦταν μάλιστα σ' αὐτὰ!...

Ἔφαγαν, ἔπαιαν, ἔξοικασαν. Θυμῆθηκαν διάφορα ἀστῆρι. Ἐίπε καθένας καὶ τὸ τραγουδάκι του. Κάποιος πρότεινε τότε νὰ φέρονται μπροστὸν καὶ βιολί. Νὰ καλέσουν τὸν Πατσαντζῆ πὺν ἔπαιζε καὶ νόμιζες πὺς κάθε δοξαριά ἦταν μαχαυριά καὶ σὲ γλυκόσφαζε... Ἀλλ' αὐτὸ θεωρήθηκε πολὺ, γιὰ τὴ διαγωγή καὶ σοβαρότητα ἀνθρώπων... ὑπαλλήλων. Περιωρίστηκαν λοιπὸν στὰ τραγουδάκια τους:

Ὁ κύριε Μῆτσος ὁ Μπεθρούκας, ὁ μερακλής.

Περιωρίστηκαν λοιπὸν στὰ τραγουδάκια τους:

Μέσ' στὴν Ἁγία Παρασκευὴ Κοιμάται κι' ὄνειρεύεται
Κοιμάται ἡ κόρη μοναχῆ, Καὶ βλέπει πὺς παντρεύεται.

Ἐφέρανε κατόπι καὶ ἀνά-διὸ γύφους. Χορεύσανε καὶ μερικὸς χοροῦς ἀστικὸς τοῦ χωριοῦ:

— Παπαδοπού — μωρὲ παπᾶ,
παπαδοπούλα τοῦ παπᾶ,
παπαδοπούλα τοῦ παπᾶ
ἀγάπα με κι' ἐμένα.

Μῆ σοῦ τὸν κά — μωρὲ παπᾶ,
μῆ σοῦ τὸν κάνω τὸν παπᾶ,
μῆ σοῦ τὸν κάνω τὸν παπᾶ,
χωρὶς μαλλιά καὶ γένεια...

Ἐπειτα θυμῆθηκαν διάφορα τῆς ὑπηρεσιακῆς ζωῆς τῶν ἐπιστάται. Ἀπάνω στοὺς καπνοὺς καὶ τὰ κέφια τοῦ κρασιοῦ θυμῆθηκε καθένας τῶν παλιῆς τους ἱστορίες.

— Ἀνάθεμά σε γιὰ Δεδεγαγᾶτ' καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε!... ἀναστῆναζε ὁ ταμίας.

Κι' ἔπειτα, σάν νὰ μιλοῦσε μόνος, — Ἀχ, π' ἀνάθεμά σε γιὰ Δεδεγαγᾶτ'!...

... ἀφοῦ ὄλοι τους μιλοῦσαν μοναχοὶ τους καὶ καθένας μετ' ὁ ποτηράκι του, πρόσθεσε:

— Ἀχ, γιγχνίσι καὶ σεβδάς! Διδασκαλεῖο τῶν θηλέων!...

Κανένας ὁμοῦς δὲν τὸν ἄκουσε. Ἐπίταμε ὅτι καθένας μιλοῦσε μετ' ὁ ἑαυτοῦ του ἢ μετ' ὁ ποτηράκι του.

Ὁ ἀποθηκάριος τῆς ἀλαταποθήκης, ὁ Κωστής ὁ Μονοκώλιος, ὁ πῶς τὸν ἔλεγαν οἱ ἄλλοι, ἀπὸ τὸρα τώρα μιλοῦσε γιὰ κάποια λάμπια ὀδυνητὴ καὶ χωρὶς φτηνὴ καὶ πετρέλαιο, πὺν ἄφινε κάθε βράδυ ἐπὶ τούτῳ σὸ γράφειο του:

— Λοιπὸν πὺν λές, ἀγαπητὲ κοιμᾶστε καὶ κατῆ μου, ἡ λάμπια μας δὲν ἀναβε. Ἀλλὰ καὶ πὺς ν' ἀνάψῃ!... Καὶ μέσα τὸν σκοτάδι, ἔκει πὺν πασπατεύαμε καὶ φράχναμε, ἐπίσπασε ὁ ἕνας τ' ἄλλοινοῦ τὰ χέρια...

Κανένας ὁμοῦς δὲν τὸν ἄκουγε. Καθένας ἔιχε τὸν διὰ τοῦ τὸν χαβά...

Κι' ὁ ταμίας τώρα τραγουδοῦσε κι' αὐτὸς, ἀνοίγοντας ἕνα στόμα σάν πηγάδι, τὴν Ἀλεξανδρουτοῦ κι' εὐχόταν γιὰ τὸ Δεδεγαγᾶτ':

... φοῦνος νὰ γενῆ
νὰ σβῶση καὶ ν' ἀνάψῃ,
μόν' τὸ Διδασκαλεῖο
(του)

Θεὸς νὰ τὸ φυλάξῃ!...

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ κύριος Μῆτσος κοινοῦσε ἀφρονεῖες τῆς μισῆς. Κι' ὅσο τὸ κέφι ἄναβε, τόσο κι' ἄνοιγε ἀκόμα πὺν ποτὴ πόρτα καὶ τόσο οἱ περιεργοὶ ἀπ' ἔξω μαζεύοντοσαν, κεφάλια ἀπάνω σὲ κεφάλια, σάν πελόνια σωριασμένα ἀπ' ἔξω ἀπὸ μανάβιο, γιὰ νὰ δοῦνε. Ἐίχαν μαζευ-

τεῖ ἔκει ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μπακάληδες, πλανόδιοι ψαράδες, κόσμος καὶ λαὸς...

Ρεκλάμα φίνα γιὰ τὸ μαγαζὶ!...

Μέσα λοιπὸν στὴ γενική αὐτὴ εὐθυμία, πὺς μπορούσε ὁ Μπροκολίνος νὰ μείνῃ σοβαρὸς, ὅσο κι' ἂν ἔιχε φαβορίτες;...

Στὴν ἀρχὴ εἶπε κι' αὐτὸς τ' ἀστεία του.

— Ἄντε, καυμένη ἔφορα, τοῦ εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης, προτεινόντας τὸ ποτήρι του γιὰ τσοῦγκοῖσια, κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγκορέσῃ!...

— Καὶ γιατί;

— Γιατί θὰ σοῦ τὸ πῆ ὁ Ἐρηστάγαρος τὸ αἷμα.

Ὁ Μπροκολίνος θυμῆθηκε τότε τὴν πρὸς τὸ εἰσπαιροῦς μεγάλη κρίσι τοῦ κ. ἀνθρωπιστικοῦ κι' ἀπάν- Τρεκλίζοντας καὶ ἀλληλοεπαστᾶζόμενοι!... τρες:

— Καὶ μηδᾶ εἶνε, τζόγια μου, οἶζο νὰ τὸ πῆ;...

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Μὲ τσουτσουμίδες, μπρόκολα,
περσιμουλο λαβάνια,
μὲ καυκαλήθρες, ψῆλιθρο,

φλυσκουθῖ, κραιποτσάνα,
μ' ἀντράκιες, σεσκλοσίλινο
καὶ γούδες καὶ ρεπάνι
θὲ νὰ σοῦ πλέξω, τζόγια μου,
γκραντίσιμο στεφάνι...

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

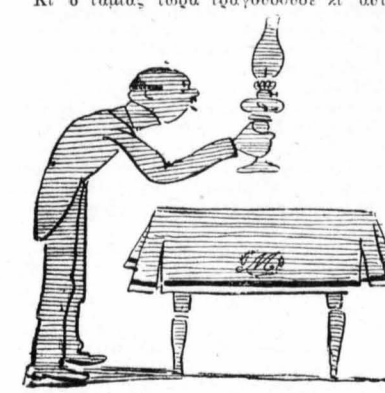
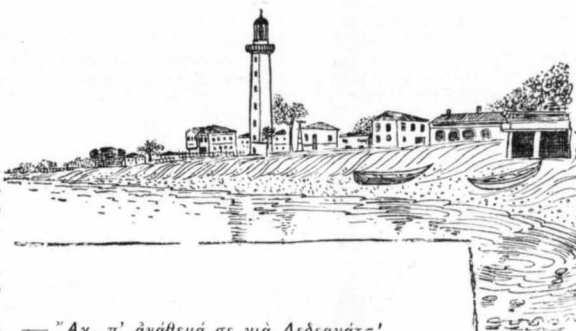
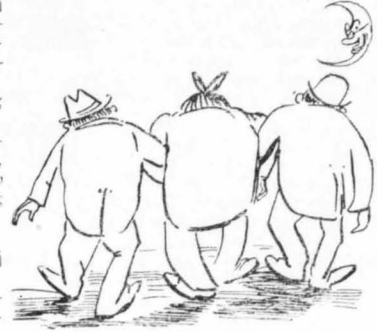
Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Ἐπειτα βῆλῃσε κι' αὐτὸς νὰ τραγουδήσῃ:

Λοιπὸν πὺν λές, κοιμᾶστε καὶ κατῆ μου, ἡ λάμπια δὲν ἀναβε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συ- Πλανόδιοι ψαράδες, κόσμος καὶ νεῖα. λαός.